

Investeringsgrænserne skal i øvrigt i overensstemmelse med hidtidig praksis fortolkes således, at de gælder på investeringstidspunktet. Overskridelse af grænserne, der forårsages af værdistigninger på investeringerne, fusioner eller virksomhedsovertagelser nødvendiggør ikke, at investeringen nedbringes.

3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv gælder i modsætning til lov om forsikringsvirksomhed ikke for selskaber, der udelukkende driver genforsikringsvirksomhed. Det vil blive særskilt vurderet, om de nye investeringsregler skaber sådanne særlige problemer for genforsikringsselskaber, at det kan begrunde, at der udstedes særregler for disse selskaber. Loven indeholder i § 1, stk. 2, den fornødne hjemmel til, at der givet fald kan udstedes særregler.

Investeringsreglerne er endnu ikke gennemført i de andre EU-medlemslande. Skulle der efter de danske reglers vedtagelse vise sig et behov for at tilpasse nogle af dem af hensyn til de danske forsikringsselskabers konkurrenceevne over for udlandet, vil reglerne blive taget op til fornyet overvejelse.

3.2. Det tekniske grundlag m.v.

3. livsforsikringsdirektiv indeholder forskellige bestemmelser vedrørende de enkelte elementer i livsforsikringsselskabers tekniske grundlag m.v.

Direktivet indeholder regler for fastsættelse af den maksimale grundlagsrente, og Finanstilsynet vil udstede en bekendtgørelse herom. Det følger endvidere, at fastsættelse af de statistiske beregningslementer og omkostningslementer skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken stat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt til de administrative omkostninger og forudsatte provisioner.

Endelig fastlægger direktivet, at præmierne som udgangspunkt skal være tilstrækkelige i sig selv, idet systematisk og permanent tilførsel af midler udefra skal undgås.

Disse direktivbestemmelser, der vedrører de forskellige elementer i det tekniske grundlag m.v., gennemføres ved lovforslaget (§ 1, nr. 7), hvor præmiefastsættelse, grundlagsrente og statistiske beregningslementer samt omkostningslementer anføres hver for sig som i 3. livsforsikringsdirektiv.

3.3. Forbrugerbeskyttelsesregler

Medlemsstaterne får efter såvel 3. skadesforsikringsdirektiv som 3. livsforsikringsdirektiv ret til at opretholde specifikke bestemmelser begrundet i almindelige hensyn. Det betyder, at udenlandske forsikringsselskaber i lighed med danske forsikringsselskaber skal overholde f.eks. danske forbrugerbeskyttelsesregler vedrørende markedsføring, og at de på samme måde som danske selskaber undergives forbrugerombudsmandens kompetence.

Samtidig med at forbrugerne får adgang til et større og mere varieret udvalg af forsikringer, er det vigtigt, at de modtager nødvendige oplysninger for at kunne vælge de forsikringer, der bedst passer til deres behov. Der vil derfor i overensstemmelse med direktiverne blive udarbejdet bekendtgørelser om de oplysninger, som forsikringstagerne skal modtage i forbindelse med tegning af forsikring. Det vil bl.a. inden for livsforsikring være et krav, at oplysningerne modtages på dansk, ligesom der skal gives oplysninger om klageadgang.

Industriministeriet vil i øvrigt i samarbejde med berørte organisationer og myndigheder udarbejde en oversigt over relevant forbrugerbeskyttelseslovgivning m.v. Dette materiale vil via de respektive hjemlandstilsynsmyndigheder blive udleveret til udenlandske forsikringsselskaber, når disse vil drive virksomhed i Danmark.

Industriministeriet vil i øvrigt i samarbejde med berørte organisationer og myndigheder udarbejde en oversigt over relevant forbrugerbeskyttelseslovgivning m.v. Dette materiale vil via de respektive hjemlandstilsynsmyndigheder blive udleveret til udenlandske forsikringsselskaber, når disse vil drive virksomhed i Danmark.

3.4. EØS-aftalen samt forholdet til tredielande i øvrigt

Forholdet til tredielande er ikke omhandlet i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv bortset fra bestemmelser om overdragelse af forsikringsbestande vedrørende filialer af selskaber fra tredielande.

En EØS-aftale mellem EF og EFTA med undtagelse af Schweiz blev vedtaget i 1993. Denne aftale erstattede en oprindelig EØS-aftale af 2. maj 1992. Aftalen pålægger på forsikringsområdet EFTA-landene at kopiere den EF-lovgivning, der er vedtaget før den 31. juli 1991, dvs. til og med 2. generationsdirektiverne. Forhandlingerne om at få 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv med i en tillægsprotokol er påbegyndt.

For Schweiz's vedkommende gælder efter bortfaldet af den oprindelige EØS-aftale den mellem EF og Schweiz indgåede aftale om direkte forsikring bortset fra livsforsikring (Schweiz-aftalen). Denne omfatter 1. skadesforsikringsdirektiv, turistassistentdirektivet, retshjælpsforsikringsdirektivet, kredit- og kautionsforsikringsdirektivet og etableringsreglerne i 2. skadesforsikringsdirektiv.

For forsikringsselskaberne fra øvrige tredielande vil de hidtidige regler være gældende, dvs. at disse selskabers forsikringsvirksomhed i Danmark er underkastet dansk lov og dansk tilsyn.

Forsikringsselskaber fra EFTA-lande (med undtagelse af Schweiz), som gennemfører 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv i national lovgivning inden den fælles tillægsprotokol til EØS-